

HỒI 698**Tư Tưởng Phân Kỳ**

Hoa tuyết không ngừng rơi, bay bay trong gió phủ lên mình hai nhân vật xuất sắc một già một trẻ, đại biểu cho Trung thổ.

Tống Khuyết phát giác tình huống kỳ dị của Khấu Trọng, ngạc nhiên nhìn gã: “Ngươi đang nghĩ gì vậy?”

Khấu Trọng buồn bã: “Tiểu tử từ sự khác biệt giữa Phiệt chủ và Thanh Huệ trai chủ mà nghĩ tới sự bất đồng với Ngọc Trí, nhờ vậy mới ý thức sâu sắc hoàn cảnh đương thời của Phiệt chủ.”

Tống Khuyết khẽ gật đầu: “Sự khác biệt giữa ta và Thanh Huệ quả đã làm cho bọn ta khó phát triển thêm một bước, nguyên nhân khác đều là thứ yếu. Thanh Huệ nghĩ Hán tộc không những chiếm ưu thế về nhân số, hơn nữa về mặt kinh tế và văn hóa cũng có tính ưu việt rõ rệt, chỉ cần có đủ thời gian là có thể đồng hóa ngoại tộc nào xâm nhập, một khi đã hết sạch sự khác biệt dân tộc, hỗn chiến giữa các dân tộc tự nhiên kết thúc, từ phân chia đi tới thống nhất, coi đây là tính tất nhiên của lịch sử. Ở một mức độ nào đó, ta đồng ý với lối nhìn về phương diện này của nàng. Nhưng nàng nghĩ sự dung hợp các dân tộc Bắc phương sau khi Hồ hóa mới là sự phát triển trong tương lai của Hán tộc ta, về chuyện này Tống thật không dám đồng ý.”

Khấu Trọng là lần đầu nghe, bất cứ một ai từ góc độ này phơi bày biến hóa thế cục Trung thổ, hơi có cảm giác mới lạ. Hồ hóa Hán tộc phương Bắc hay Hán hóa Hồ tộc là sự thật đã thành, giống như bọn Vũ Văn Hóa Cập, Vương Thế Sung, chính là Hồ nhân sau khi Hán hóa hay Hán nhân bị Hồ hóa không hơn không kém, họ Lý cũng có huyết thống người Hồ.

Nhưng muốn một người kiên trì ủng hộ Hán thống như Tống Khuyết đi tiếp nhận Hồ nhân đã Hán hóa hay Hán nhân đã Hồ hóa lại là chuyện không thể nào. Sự khác biệt giữa Phạm Thanh Huệ và Tống Khuyết trong đục rõ ràng, mà sự bất đồng này càng thể hiện trên tình thế trước mắt.

Tống Khuyết trầm giọng: “Ta không phản đối văn hóa ngoại lai, đó là bí thức bảo vệ sức sống và sự tiến bộ của dân tộc, Phật học là từ Thiên Trúc truyền đến Hán tộc ta, cần nguyên trái dài, phát dương quang đại sau khi kết hợp văn hóa thâm thúy tinh vi. Nhưng đối với ngoại tộc mà không có lòng đề phòng, sơ sẩy một chút sẽ biến thành dẫn sói vào nhà, giống như bọn Lưu Vũ Châu, Lương Sư Đô, chính vì Hồ hóa quá sâu cho nên không để ý tới mối họa Đột Quyết. Còn cha con họ Lý có dòng Hậu Trần, quan hệ mật thiết với các tộc Tái ngoại, sớm muộn gì cũng thành đại họa. Ta tán thưởng Thanh Huệ có lòng dạ bao dung, nhưng dưới tình huống thực tế, ta cần phải thẳng tay phân biệt Hán di, nếu không các tộc Tái ngoại sẽ lần lượt nối đuôi nhau xen chân vào Trung nguyên, Trung thổ vĩnh viễn không còn ngày yên lành. Bắc phương đã không có sức tự lo, duy chỉ còn nước để người miền Nam bọn ta vùng dậy nhất thống thiên hạ, dẹp loạn sắp xếp trật tự. Buông bỏ thì không còn đường đi nữa, nếu không, Đại Hán ta sẽ vô lực hướng tâm để duy trì hệ thống văn hóa, thiên hạ phải lọt vào tình trạng chia rẽ trường kỳ.”

Tiếp đó lão cười khà: “Tâm sự để Thanh Huệ dụ dỗ khiến phiền não ấp ủ trong tâm tư gần bốn chục năm dốc ra hết, Tống mỗ cảm thấy rất thống khoái. Thiếu soái hiện tại chắc minh bạch mục tiêu và lý tưởng của Tống Khuyết ta, ta giúp người lên để tọa, không phải là vì vinh nhục của Tống gia, mà là vì chính thống Đại Hán Hoa-Hạ ta. Sự xuất hiện của một dân tộc vĩ đại, hẳn là không có tính tất nhiên trên lịch sử, có được không phải dễ, cũng không phải không thể dựa vào ý chí con người mà chuyển dời, giả như không có Thủy hoàng Doanh Chính, Trung thổ có thể vẫn còn cục diện chư hùng cát cứ. Ta hy vọng thiên thu vạn thế sau, thần dân Hoa-Hạ lúc nghĩ đến Khấu Trọng người, công nhận Khấu Trọng người là kẻ kế thừa Doanh Chính và Dương Kiên, là nhân vật thứ ba kết thúc sự phân chia Trung thổ. Đây là sứ mệnh vĩ đại, tất cả mọi thứ khác đều không đáng kể.”

Khấu Trọng lòng trào dâng nhiệt huyết, đồng thời hiểu thấu dụng ý Tống Khuyết chịu thổ lộ tâm sự đã giấu tận đáy lòng bao lâu nay, là y kỳ thực không lạc quan mấy về trận quyết chiến với Ninh Đạo Kỳ. Chỗ sơ hở của y là ở Phạm Thanh Huệ. Đang lúc y nghĩ mình không còn chịu sự chi phối tình cảm đối với Phạm Thanh Huệ nữa, Sư Phi Huyền lại thay Ninh Đạo Kỳ hạ thư khiêu chiến, lại câu dụ mỗi hoài tình năm xưa của y, một khi phát ra là không thể thu thập, khiến cho y không có cách nào bảo trì cảnh giới tốt bụng của Đạo đạo “ngoài xả đao ra không còn gì khác”, nói gì tới tất thắng.

Tống Khuyết không những muốn Khấu Trọng hiểu rõ nỗi khổ tâm thống nhất thiên hạ của y, còn muốn gã có thể kiên trì giữ niềm tin, cho dù Tống Khuyết y có lạc bại thân vong,

vẫn không bị Sư Phi Huyền dùng đại nghĩa lung lạc, khiến Khấu Trọng buông bỏ di chí chấn hưng thiên thu đại nghiệp Hán thống của y.

Khấu Trọng nghiêm mặt: “Phiệt chủ an tâm. Khấu Trọng sẽ kiên trì, cho đến khi hoàn thành lý tưởng tâm nguyện của Phiệt chủ.”

Tống Khuyết cười dài: “Được! Tống Khuyết ta không nhìn lầm ngươi, ngươi nên ghi nhớ, bọn ta không phải là vì nghĩ cho riêng mình, mà là phúc phận của cả dân tộc. Hiện tại ta có thể đặt hết tâm sự xuống, toàn tâm toàn ý cho cuộc quyết đấu với Ninh Đạo Kỳ, xem coi Đạo thiên của hắn được, hay là Thiên Đạo của ta vẫn thắng ván này. Ngươi vẫn muốn theo ta đi xem chứ?”

Khấu Trọng gật đầu không chút do dự.

Tống Khuyết lại cười dài, phất người tới trước, tiến sâu vào vùng bình nguyên trắng xóa tuyết rơi lã tả.

Khấu Trọng rượt sát theo sau, hai đại cao thủ một già một trẻ trong nháy mắt đã chìm vào vùng sâu thẳm vô tận tràn ngập tuyết và tuyết.

oOo

“Cộc! Cộc!”

Từ Tử Lăng ngồi một mình trong phòng khách lên tiếng: “Hiển Hạc, mời vào, cửa không có cài then.”

Âm Hiển Hạc đẩy cửa vào phòng, đóng cửa lại, thần tình ngay đơ ngồi đối diện Từ Tử Lăng.

Đây là một lữ quán khá quy mô bên kia đường của tử quán, sau khi Phục Khiên cáo biệt, bọn họ đã đến đây mượn hai gian phòng.

Từ Tử Lăng quan tâm hỏi: “Ngủ không được sao?”

Âm Hiển Hạc đầm đăm gật đầu, buồn bã thốt: “Ta có phải rất vô dụng không?”

Từ Tử Lăng không đồng ý: “Sao lại có thể coi mình như vậy, ngươi lo được lo mất là hợp với nhân tình. Kể từ khi lệnh muội thất tung, ngươi lặn lội chân trời góc biển tìm nàng, tuy chưa có kết quả, vẫn còn một tuyến hy vọng. Hiện tại nơi hạ lạc của lệnh muội có thể Kỷ

Thiến đã tìm ra, đổi lại ta là người, cũng sợ tin tức sẽ là sự thật đáng sợ không có cách nào vấn hồi, lúc đó người sẽ mất đi tất cả hy vọng, ngay cả ý nghĩa của sinh tồn, cho nên sợ là đúng rồi."

Âm Hiến Hạc khổ não: "Người rất hiểu ta."

Từ Tử Lăng mắt bắn kỳ quang: "Nhưng ta có dự cảm người nhất định có thể đoàn tụ với tiểu muội, ta thật có cái cảm giác đó, tuyệt không phải là nói để an ủi người."

Âm Hiến Hạc có vẻ phẫn chấn một chút, hỏi: "Người có cảm giác gì đối với Phục Khiên?"

Từ Tử Lăng bần thần nhìn hắn một hồi, cười khổ: "Ta không muốn nghĩ tới vấn đề của hắn, mọi người cuối cùng cũng là bằng hữu."

Âm Hiến Hạc hỏi: "Đột Lợi không phải cũng là sinh tử chi giao của người sao? Nhưng dưới sự ép bức của tình thế, cuối cùng cũng có một ngày người sẽ đối diện quyết chiến sa trường với y. Hiệt Lợi và Đột Lợi tuy thường hay đấu đá, nhưng về chiến tranh đối ngoại, vì lợi ích của cộng đồng, luôn cùng một đường lối. Ta đồng ý với lời nói của Phục Khiên, liên quân của Hiệt Lợi và Đột Lợi sẽ ào ạt xâm nhập Trung nguyên bất cứ khi nào, đây là hiện thực không ai có thể cải biến."

Từ Tử Lăng hỏi: "Bọn chúng có lợi ích cộng đồng gì?"

Âm Hiến Hạc đáp: "Ta lưu lảng Tái nội Tái ngoại trường kỳ, tìm kiếm Tiểu Kỷ, cho nên ý thức được tâm trạng của các tộc dân Tái ngoại sâu sắc hơn người và Khấu Trọng. Cái bọn chúng sợ nhất là xuất hiện một đế quốc Trung nguyên thống nhất lớn mạnh, ký ức họa hoằn Dương Quảng tạo cho chúng còn mới tinh. Chỗ duy nhất ta không đồng ý với Phục Khiên là Thống Diệp Hộ của tây Đột Quyết tuyệt sẽ không vào lúc này ngáng giò Hiệt Lợi, đó là truyền thống của đám sói lang bọn chúng, hễ thấy một con cừu mập là tụ bầy cắn xé, no nê hết đời. Trước mắt Lý phiệt trong chia ngoài rõ, Trung thổ vì Khấu Trọng nổi dậy mà trở thành Nam Bắc đối kháng, nếu người Đột Quyết không lợi dụng thời cơ trời ban nhất thời này mà cắn xé con cừu mập bọn ta, một khi Lý phiệt hay Khấu Trọng bất cứ phe nào thống nhất Trung nguyên, bọn chúng sẽ mất đi cơ hội."

Từ Tử Lăng cảm thấy lưng ướt đầm mồ hôi, Âm Hiến Hạc chưa từng dùng luận điệu dài dòng đi thuyết minh chuyện gì, chuyển này chịu mở miệng, hơn nữa từng chữ từng lời như phun châu nhả ngọc, đem hình thế Tái nội Tái ngoại phân tích vừa sinh động vừa sắc sảo.

Thình lình gã thấu hiểu nguyên nhân Sư Phi Huyền lại đạp chân vào phàm trần, chính là muốn bắt chấp tất cả cản trở sự phát triển sự tình như Âm Hiến Hạc nói.

Chính trị bất kể động cơ, chỉ nói hậu quả.

Sự tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng, cái mang đến rất có thể là tai nạn khổng lồ.

"Tử Lăng à! Người đã từng có nói, nếu Lý Thế Dân lên để tọa, người sẽ khuyên Khấu Trọng thoái lui. Vì chúng sinh thiên hạ, Tử Lăng có thể đổi sang thái độ tích cực, giúp Phi Huyền hoàn thành tâm nguyện được không?"

Lời nói của Sư Phi Huyền còn lan man trong đầu gã.

Lúc đó gã không nghĩ gì lắm về lời nói đó của nàng, giờ phút này lại như tiếng trống sớm chuông chiều, làm gã sực tỉnh, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Phúc phận của vạn dân ở giữa một ý niệm như vậy.

Thanh âm của Âm Hiến Hạc vang bên tai gã: "Sao sắc mặt người lại biến thành khó coi như vậy?"

Từ Tử Lăng khốn khó lắm mới cất tiếng: "Ta từng tận mắt chứng kiến tình cảnh đáng sợ bấy sới dữ tụ lại cấu xé một con nai, cho nên sự so sánh của người làm cho tận đáy lòng ta sinh cảm giác sợ hãi."

Âm Hiến Hạc thở dài: "Người Đột Quyết luôn luôn coi sới như thầy, chiến thuật của bọn chúng chính là chiến thuật của sới, trước hết chạy vòng vòng bốn bề găm gù thăm dò hư thực của người, đánh sụp đầu chí của người, làm cho tinh thần người chịu áp lực, một khi người tỏ vẻ khiếp sợ, lập tức tụ lại tấn công, dùng công thế hung tàn nhất cấu xé thú săn, hơn nữa không để ý gì tới sự an toàn của mình."

Ngưng một chút y lại tiếp: "Nếu ta là Hiệt Lợi, càng không cho phép Khấu Trọng có cơ hội thống nhất thiên hạ, hiềm kỵ Khấu Trọng khẳng định còn hơn là hiềm kỵ Lý Thế Dân, bởi không có ai hiểu rõ năng lực trên chiến trường của Khấu Trọng hơn là Hiệt Lợi. Thời gian nước sông đóng băng ba tháng này chính là cơ hội tốt nhất để Hiệt Lợi xâm nhập."

Từ Tử Lăng giật nảy mình: "May là được Hiến Hạc đề tỉnh ta. Ta đâu nghĩ tới đóng băng có chỗ hại như vậy."

Âm Hiến Hạc thốt: "Tử Lăng sinh trưởng ở miền Nam, đương nhiên không biết sự khổ não lo sợ đề phòng đêm đến của con dân ở vùng biên giới phía Bắc. Người Đột Quyết xuất quỷ nhập thần như bấy sới, đến như gió, tới chỗ nào là gạch ngói cũng không chừa."

Từ Tử Lăng cộc lốc: “Không! Ta tuyệt không cho phép tình huống đó xuất hiện.”

Âm Hiến Hạc chán ngán: “Bọn ta còn có biện pháp gì có thể làm chứ?”

Từ Tử Lăng nhú mày: “Đột Lợi lẽ nào hoàn toàn không nhìn mặt mũi của ta và Khấu Trọng?”

Âm Hiến Hạc lắc đầu: “Người Đột Quyết vĩnh viễn lấy dân tộc làm đầu, cá nhân làm thứ, Khả Đạt Chí là một ví dụ tốt. Huống hồ có Tất Huyền ủng hộ Hiệt Lợi, chỉ cần Tất Huyền xen tay, Đột Lợi sẽ không dám không theo. Nếu không hẳn đâu có giữ được Hãn vị của hãn. Dưới tình huống đó, tình huynh đệ gì gì cũng không có tác dụng. Tử Lăng cần phải đối diện sự thật.”

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Ta phải đi gặp Lý Thế Dân.”

Âm Hiến Hạc ngạc nhiên: “Gặp y có tác dụng gì? Các người không còn là bằng hữu nữa, mà là tử địch thế bất lưỡng lập.”

Từ Tử Lăng thần tình kiên quyết: “Lời nói của người đêm nay giúp ta tháo gỡ nhiều vướng ngại trong đầu não, nghĩ thông rất nhiều sự tình. Trong dĩ vãng ta và Khấu Trọng luôn từ lập trường của bản thân mà đi quyết định lý tưởng và mục tiêu, chưa từng nghĩ đến hậu quả dẫn tới.”

Đến phiên Âm Hiến Hạc nhú mày: “Hình thế đã đến nước một khi bắn ra không thể thu thập lại, Tống Khuyết đã ra Lĩnh Nam, thiên hạ không còn ai có thể nghịch chuyển hình thế như vậy, Tử Lăng gặp Lý Thế Dân còn có gì để nói chứ?”

Từ Tử Lăng đáp: “Ta không biết! Nhưng đây là cơ hội cuối cùng giúp Trung nguyên tránh qua đại họa. Nếu ta không tận lực đi thử, ta sẽ có lỗi với chúng sinh, còn cô phụ kỳ vọng của Phi Huyền đối với ta.”

Âm Hiến Hạc bắt đầu hiểu rõ tâm ý của Từ Tử Lăng, hít một hơi sâu: “Thuyết phục được Lý Thế Dân thì sao, trên Lý Thế Dân còn có Lý Uyên, Kiến Thành Nguyên Cát lúc nào cũng muốn dồn Lý Thế Dân vào tử địa, theo ta thấy Tử Lăng chỉ tốn một chuyến đi vô ích mà thôi.”

Từ Tử Lăng lộ thần sắc trầm tư, không đáp lại hãn.

Âm Hiến Hạc than: “Khấu Trọng không còn là Khấu Trọng của trước đây nữa, gã hiện tại không những là lãnh tụ của Thiều Soái quân, còn là kẻ kế thừa của Tống Khuyết, trên vai

gã có gánh nặng rất ghê gớm, ta thật không muốn thấy hai hảo huynh đệ các ngươi vì chuyện này mà bất hòa.”

Từ Tử Lăng thốt: “Ta không có cách nào xóa đi tranh cãi mặc cả, nhưng bây giờ ta chỉ biết bá tánh Trung thổ sắp đại họa lâm đầu. Bọn họ chịu đựng đủ rồi! Nên có một đoạn ngày tháng an lạc hòa bình trường trị.”

Âm Hiến Hạc gật đầu: “Tử Lăng là người lo tưởng cho người ta, không tính được mất của bản thân. Chỉ tiếc thời gian và hình thế đã đến hoàn cảnh ông trời cũng bất lực, cho dù Khấu Trọng có đầu hàng Lý Đường, Tống Khuyết vẫn không ngưng nghỉ. Người rõ Khấu Trọng nhất, gã dưới hình thế ác liệt nhất vẫn không chịu khuất phục đầu hàng, hướng hồ là thời khác có hy vọng thống nhất, gã không những không có cách ăn nói với bản thân, khó lòng mà ăn nói với người theo chân ủng hộ gã, càng không có cách nào ăn nói với tướng sĩ hy sinh vì gã.”

Hắn ngưng một chút lại tiếp: “Ta nói nhiều lời như vậy, không phải là không hiểu khổ tâm và hoài bão của Tử Lăng, mà là sợ ngươi gặp hiểm, chiến trường đâu bao giờ là chỗ nói nhân tình. Người đi gặp Lý Thế Dân như vậy, y sẽ đối phó ngươi ra sao thật khó dự liệu, cho dù niệm tình xưa, bọn Lý Nguyên Cát, Dương Hư Ngạn càng tuyệt không thể buông tha ngươi. Trừ đi ngươi coi như phế được một nửa người Khấu Trọng. Theo ta thấy Lý Thế Dân không chịu bỏ qua cơ hội Tử Lăng đưa dê vào miệng cọp đâu.”

Từ Tử Lăng sâu sắc cảm nhận được sự thành khẩn đối với mình của con người tựa như không hề quan tâm bất cứ một sự tình nào, cảm động thốt: “Ta sẽ cẩn thận hành sự.”

Người trong lòng nghĩ đến là Lý Tịnh, gã vốn không định tìm hắn, hiện tại lại phải cần đi gặp hắn, không tính toán chuyện này sẽ dẫn đến hiểm nguy gì nữa.

Âm Hiến Hạc thấy không thể thuyết phục gã, ráng nỗ lực lần cuối: “Ngươi nếu muốn thuyết phục Khấu Trọng đầu hàng, sao lại cần gặp Lý Thế Dân?”

Từ Tử Lăng đáp: “Nếu không thể thuyết phục Lý Thế Dân, không có khả năng dã động đến Khấu Trọng, cho nên cần phải trước hết du thuyết y. Chuyện này phức tạp cực kỳ, đây dựa sâu rộng, một lời khó nói hết.”

Âm Hiến Hạc trầm giọng: “Vấn đề Tống Khuyết làm sao giải quyết?”

Từ Tử Lăng buồn bã: “Ta không biết, chỉ còn nước thấy bước nào đi bước đó, Phi Huyền nói nàng có thể kiến tạo một bước chuyển mình cho thống nhất hòa bình, hy vọng nàng quả có thể làm được.”

Âm Hiến Hạc chợt nói: "Ta theo người đi gặp Lý Thế Dân."

Từ Tử Lăng nói: "Gặp Kỷ Thiển rồi hãy nói đi!"

Âm Hiến Hạc thở dài: "Lời nói của Tử Lăng đối với ta rất có ích, so với hạnh phúc hòa bình của thiên hạ bá tánh, sự đau thương của cá nhân đâu đáng nói tới."

Từ Tử Lăng chợt thò tay quạt tắt đèn: "Có người đến!"

Âm Hiến Hạc nắm trường kiếm sắt lạnh trên lưng, tiếng xé gió từ ngoài song và ngoài cửa vang lên.

oOo

Giữa gió tuyết mờ mịt, Tống Khuyết và Khấu Trọng đứng ở bờ đông Y Thủy, nhìn nước sông dằng dặc chảy qua trước mắt.

Mãi đến giờ phút này, Khấu Trọng vẫn chưa biết thời gian và địa điểm Ninh Đạo Kỳ ước chiến với Tống Khuyết.

Tống Khuyết thần thái an nhàn, không một chút biểu lộ tình cảm.

Y chợt mỉm cười: "Thiếu soái có cảm giác gì đối với Trường Giang?"

Khấu Trọng nghĩ tới đủ thứ quan hệ cùng Trường Giang, nhất thời trăm mối tơ vò, khẽ thở dài một hơi: "Một lời khó tận."

Tống Khuyết thần nhiên thốt: "Trường Giang giống như một con rồng lớn, từ trên ngọn núi chính của dãy Đường Cổ Lạp Sơn là Các Lạp Đan Đông dốc xuống, ngang qua Trung thổ, kéo từ tây sang đông ra đại dương, tạo dựng cảnh vật văn minh phần hoa của phương Nam. So sánh với Hoàng Hà, Đại Giang hơn mấy phần ôn nhu tươi đẹp. Giang, Hà, Hoài, Tế¹ gọi là 'Tứ Độc', đều là đường sông chảy vào biển lớn. Danh xưng Thiên hạ đệ nhất Đại Hà tuy là Hoàng Hà, nhưng ta độc chỉ chung tình với Đại Giang, có rất nhiều phương diện Đại Hà không thể nào bì được."

Khấu Trọng hoàn toàn bối rối, không rõ Tống Khuyết tại sao đột nhiên lại nói đến Trường Giang, tuy tựa như có cảm tình khắc sâu kiểu co kéo thần hồn đối với Đại Giang, giọng điệu lại thể lương thương cảm.

¹ Trường Giang, Hoài Hà, Hoàng Hà, Tế Thủy.

Tống Khuyết nói tiếp: "Ta từng vì thăm dò ngọn nguồn của Đại Giang, dọc Giang Tây mà tiến, đã gặp qua biết bao là dòng băng. Nơi đó núi non liên miên, tuyết trắng phau phau, những khối tuyết khổng lồ tan chảy dưới ánh mặt trời, lần theo vực băng đổ xuống bốn phía, hình thành trăm ngàn thác nhỏ, tụ lại thành sông, trôi dòng sang Đông, uy thế cực kỳ hoành tráng, không phải tận mắt chứng kiến thì đâu dám tin."

Khấu Trọng nghe đến mức lòng bùng bùng hùng khí: "Có cơ hội tiểu tử nhất định sẽ cùng Tử Lăng đi một chuyến."

Tống Khuyết đề tỉnh: "Người tựa như đã quên Ngọc Trí."

Khấu Trọng buồn bã: "Nàng tuyết sẽ không chịu theo tiểu tử đi!"

Tống Khuyết mỉm cười: "Nếu đổi lại là hôm qua, ta có lẽ sẽ nói với người thời gian có thể gạt bằng tất cả, hiện tại lại không dám nhất định nữa. Sau khi lên làm Hoàng đế, người nghĩ còn có thể tùy tiện chạy chơi tứ xứ sao?"

Khấu Trọng như xót xa mất mát, không nói gì.

Tống Khuyết quay lại thoại đề trước: "Người ta nói Hoàng Hà tương đồng với ba hẻm sông của Trường Giang, có sự hùng vĩ hiểm trở của Cù Đường hạp, có sự đẹp đẽ u trầm của Vu hạp, và sự tuôn chảy không ngừng của Tây Lăng hạp, là ba cái nhất của Trường Giang, đó chỉ là lời của kẻ vô tri. Hồ Khiêu hạp trong Kim Sa Giang, dài mười mấy dặm, mồm đá trời sụt, sóng tuyết đập dềnh, khói nước mông lung, hai bờ núi tuyết ngàn dặm, dòng băng vắt mình, mây mù quện quẩn, hẻm núi sâu vạn trượng, cứ như một thế giới khác, đó mới là cái nhất của Trường Giang."

Khấu Trọng cười khổ: "E rằng tiểu tử vĩnh viễn không có duyên đi minh chứng lời nói của lão gia."

Tống Khuyết không để ý, điềm đạm thốt: "Thuyền của ta chìm ở đó, ta phải đổi sang thuyền chở khách để đi Ba Thục, là vào một đêm trăng sáng, gặp được Thanh Huệ trên sàn thuyền, ta chưa từng thử chủ động nói chuyện với bất cứ một cô gái mỹ lệ nào, nhưng đêm đó lại không cầm được lòng làm một bài thơ mở đầu tỏ bày, khiến cho ta vĩnh hằng ôm một đoạn thương tình mỹ lệ, hồi ức lúc ta nghĩ đã quên đi thì lại khắc sâu hơn bất cứ lúc nào khác."

Khấu Trọng lòng giật nảy, không ngờ Tống Khuyết vẫn không thể thoát thân khỏi niềm thương nhớ Phạm Thanh Huệ, trận chiến này thật không mấy lạc quan.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>